

HET BRANDOFFERALTAAR VAN DE TABERNAKEL (3)

hjms

Geliefde broeders en zusters, in de eerste twee delen over het Brandofferaltair heeft het mij verbaasd welk een omvangrijk en in geestelijke zin kolossaal onderwerp het hier betreft. Wat valt er toch véél te zeggen over de verzoening, die Jezus met Zijn kruisdood voor ons tot stand heeft gebracht. Ik denk dat God dit ook zo heeft gewild. Want de verzoening met God is immers het fundament van het kind van God. Op dit fundament van verzoening, het zoenoffer van Jezus, zal élk kind van God immers zijn geestelijke huis moeten bouwen. Het leggen van het juiste fundament, van de Rots Christus, is cruciaal en móét goed zijn (Matt. 7:24-27). Want dan zullen wij nog behouden kunnen worden, zelfs indien wij ons geestelijk huis met verkeerde materialen hebben gebouwd. Al is het dan wél door het vuur der beproeving (1 Cor. 3:11-15).

Maar vooral moeten wij bedenken, dat de studie van het Tabernakelcomplex ons Gods sublieme raadsplan laat zien. Namelijk, hoe wij door een leven in heiligmaking de Arke des Verbonds in het Allerheiligdom kunnen bereiken, teneinde daar (in geestelijke zin) als Bruid met Christus in het huwelijk te treden. Als dát doel ons verlangen is, dan moet de basis van onze bekering, onze totale verzoening met God, absoluut goed zijn, want anders zullen wij niet kunnen slagen.

Onze verzoening is ook de basis van ons dienen van Jezus. Want voordat de priesters God in de Tabernakel überhaupt mochten dienen, moesten zij éérst geheiligd worden. Daartoe moesten zij onder andere drie dieren offeren, namelijk allereerst een var en dan twee rammen (Ex. 29:1-3). Het offeren van het eerste dier, de var, was voor de volkomen verzoening van hun zonden (Ex. 29:10-14). Het bloed werd bij het altaar uitgegoten, terwijl het beste van de var op het altaar werd aangestoken. Maar vlees, vel en drek moesten buiten de legerplaats worden verbrand, zoals ook Jezus buiten de poort heeft geleden voor onze zonden (Hebr. 13:11-13).

Geliefde broeders en zusters, ik wil nog heel even terug naar deel 2 van de studie van het Brandofferaltair. Daar sprak ik over het feit, dat de Tabernakel met zijn offerdienst deel uitmaakte van het systeem van de Wet zoals door God aan Mozes werd gegeven. Maar in schaduwbeeld verwijst deze Tabernakel naar de onuitsprekelijke genade Gods, welke door Jezus Christus is geworden (Joh. 1:17). D.w.z. de Tabernakel verwijst naar Jezus Christus als de belichaming van de genade van God. En wij, kinderen Gods behoeven nu niet (meer) onder de dwang van de Wet te leven, maar wij mogen door de Geest in vrijheid leven en Jezus vrijwillig dienen.

Tóch zei Paulus dat de Wet goed was, teneinde de schuldige mens tot kennis van zijn zonden te brengen (1 Tim. 1:8-10) én hem tot het besef te brengen van zijn hulpeloosheid met betrekking tot Gods rechtvaardige eisen (Rom. 3:10-20). En dáárom hebben wij de genade die Jezus ons aanbiedt zó nodig. Wie beseft dat hij de doodstraf schuldig is voor zijn zonden en zich realiseert dat niets en niemand hem nog kan redden van het eeuwig verderf, kan alleen nog maar de geweldige genade die Jezus hem biedt aangrijpen.

Dit is in schaduwbeeld de boodschap van het koperen Brandofferaltair. Wij kunnen onszelf niet redden. Onder de Wet zouden wij nét als de overspelige vrouw eigenlijk moeten sterven, maar Jezus Christus wil ons genade schenken, als wij bereid zijn om Hem aan te nemen en met Zijn hulp niet meer te zondigen (Joh. 8:2-11). Neen, wij zouden reddeloos verloren zijn zonder Gods goedertierenheid, barmhartigheid en genade (Tit. 3:4). Ja, wat een onvoorstelbare Liefde Gods. Onder de Wet moest in de Tabernakeldienst het offerdier (de var of het schaap) sterven voor zijn eigenaar, voor zijn herder. Maar onder de genade stierf de goede Herder Jezus Christus als het Offerlam voor Zijn schapen.

Broeders en zusters, in dit laatste deel 3 van de studie over het Brandofferaltair zullen we aan de hand van Lev. 1:1-9 nog eens nagaan welk lijden het offerdier moest ondergaan, teneinde acceptabel te kunnen zijn als zoenoffer. Achtereenvolgens zal het volgende aan de orde komen:

- Het offerdier werd geslacht.
- Het offerdier werd gestroopt.
- Het offerdier werd in stukken gedeeld.
- Het offerdier werd volkomen verteerd door het vuur.
- Het proces van dood en Opstanding.

U weet reeds, dat het brandoffer een schaduwbeeld is van het goddelijke Lam, onze Heiland Jezus Christus, Die voor ons stierf op het kruishout van Golgotha. Leest u daarom Lev. 1:1-9 en deze studie met een biddend en intens dankbaar hart voor alles wat Hij vrijwillig voor u en mij heeft ondergaan.

“En de HEERE riep Mozes, en sprak tot hem uit de tent der samenkomst, zeggende: Spreek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Als een mens uit u den HEERE een offerande zal offeren, gij zult uw offeranden offeren van het vee, van runderen en van schapen. Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN. En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen. Daarna zal hij het jonge rund slachten voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aäron, de priesters, zullen het bloed offeren, en het bloed sprengen rondom dat altaar, hetwelk voor de deur van de tent der samenkomst is. Dan zal hij het brandoffer de huid aftrekken, en het in zijn stukken delen. En de zonen van Aäron, den priester, zullen vuur maken op het altaar, en zullen het hout op het vuur schikken. Ook zullen de zonen van Aäron, de priesters, de stukken, het hoofd en het smeer, schikken op het hout, dat op het vuur is, hetwelk op het altaar is. Doch zijn ingewand, en zijn schenkelen zal men met water wassen; en de priester zal dat alles aansteken op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.”

Allereerst een opmerking vooraf. De rijke mensen moesten een schaap of rund ten brandoffer voor hun verzoening geven (Lev. 1:2). Minder rijken gaven een schaap of een geit (Lev. 1:10). De armen gaven een tortelduif of jonge duiven (Lev. 1:14). God hield dus rechtvaardig rekening met ieders financiële situatie. Maar ieders offer moest vurig zijn, dus verbrand worden. Want God is een vurige God, Die ons vurig liefheeft en zetelt op een vurige troon. Hij bracht een vurig offer voor de verloren wereld. God kan en wil geen lauweheid of kilte in ons hart en ons leven accepteren. In principe waren de belangrijkste voorwaarden voor het brengen van de offeranden, van welk niveau ook, dus gelijk. Elk offerdier ervoer hetzelfde lijden. Zowel een var, een schaap of een tortelduif ondergingen hetzelfde lot. Er was dus geen verschil voor de rijken, minder rijken en de armen.

Wat werd er met het offerdier gedaan? Wat moest het dier ondergaan? Wat moest in schaduwbeeld onze Heiland ondergaan?

Het offerdier werd geslacht (Lev. 1:4-5)

Het dier werd geslacht, maar eerst moest de persoon die offerde persoonlijk zijn hand op het hoofd van het dier leggen. Deze handeling wijst op gemeenschap met het offerdier: voelen – ervaren – doormaken. Hij moest als het ware één worden met het offerdier, dat in zijn plaats zou treden. Dit dier zou nu voor hem sterven. Hij voelde onder zijn handen de angstbevingen van het offerdier, dat door de geur van al dat gestorte bloed bij het Brandofferaltaar besefte, dat er iets vreselijks met hem zou gaan gebeuren. Hij voelde de stuiptrekkingen van het dier, terwijl hij het zelf persoonlijk doodde.

Het was blijkbaar Gods wil, dat die persoon een innerlijke bewogenheid en dankbaarheid ten aanzien van het offerdier zou ervaren, zodat hij besefte dat het zijn zonden waren, waardoor dit onschuldige dier moesten sterven. Het kan niet anders, dan dat iemand die met een

eerlijk en verbrijzeld hart zijn offerande bracht, ook innerlijk werd bepaald bij zijn zonden, daar spijt van had en ze aan God beleed. Hierdoor zou hij uiteindelijk verzoening ontvangen.

Indien wij dit beeld betrekken op onze Here Jezus Christus, het goddelijke Offerlam, dan moeten wij goed beseffen dat niet wij, verloren zondaren, het verzoeningsoffer brachten. Neen, het was Gods eigen initiatief. Het was God Zelf, Die het zoenoffer bracht en voor onze zonden verzoening deed. Wij zochten Hem niet (Rom. 3:11). Neen, Hij zocht ons en Hij deed verzoening voor ons (Ezech. 16:63). God was Degene Die Zich met ons wilde verzoenen. Hij wilde ons redden.

Toen God de Vader daarom Zijn Zoon Jezus op het kruis offerde, werd Hij één met dit offer. Want Hij was Degene, die het offer bracht. Hij legde als het ware Zijn hand op het hoofd van Zijn Zoon. Hij accepteerde dit brandoffer, Zijn eigen Zoon. Maar Hij was begaan met het onschuldige Offerlam. Hij ervoer de doodstrijd van Zijn Zoon tot in elke vezel van Zijn Wezen. Wat voor een geweldige pijn moet God in Zijn hart hebben ervaren toen Zijn eigen Zoon, Zijn grote Vreugde, gemarteld en gekruisigd werd. Toen Jezus bespuwd en bespot werd. Toen de vreselijke zweepslagen op Zijn rug terechtkwamen. Toen de doornen van die bespottelijke kroon in Zijn hoofd werden geduwd. Toen die lange spijkers in Zijn handen en voeten werden geslagen. Maar God accepteerde dit uit oneindige Liefde voor ons.

Onvoorstelbaar! Wie zal dit ooit kunnen begrijpen.

God was volkomen één met Jezus (Joh. 10:30). Daarom moet als het ware een deel uit Gods Wezen zijn afgescheurd en weggerukt toen Hij Jezus prijs gaf. Hij moet die scheurende pijn innerlijk hebben gevoeld. Maar uit liefde voor ons mensen was Jezus' offer Hem toch bijzonder aangenaam. En, prijst God! Hij heeft ook de geweldige kracht van de verzoening ervaren, die tot stand kwam door de dood van Zijn Zoon. Want Zijn dood bracht ons de volkomen verlossing en vrijheid (Joh. 8:36).

Het bloed van het offerdier werd rondom het altaar gesprengd. De aarde, die eens vervloekt werd door de zonde van Adam (Gen. 3:17), werd doordrenkt met het dierenbloed.

Dit bloed verwijst ons in schaduwbeeld naar het Bloed van Jezus, want het Brandofferaltaar verwijst ons immers naar Jezus' kruis. Maar het heeft ons méér te zeggen!

Ook Jezus' Bloed stroomde feitelijk in die vervloekte aarde, toen Hij stierf op het kruis van Golgotha. Maar het was de Ziel van Jezus, die de vloek over de aarde daadwerkelijk heeft verbroken, broeders en zusters, want de ziel zit in het bloed. Lev. 17:11 – *“Want de ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb Ik het u op het altaar gegeven, om over uw zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening zal doen.”* De Ziel (in het Bloed) van Christus doordrenkte de aarde als een volkomen verzoening en verbrak de vloek over de aarde tengevolge van de zonde.

Maar toen het Bloed van Jezus werd uitgestort en Hij stierf, gebeurde er ook in de hemel zoiets wonderbaars. Hebr. 9:11-15 zegt dat Jezus met Zijn eigen Bloed als de hemelse Hogepriester het hemelse heiligdom binnenging om voor ons een eeuwige verlossing tot stand te brengen. Hij verbrak ook de vloek van de Wet over ons leven, namelijk dat wij zouden moeten sterven als loon voor onze zonden. Is God niet wondervol?

Broeders en zusters, als wij veel gemeenschap met Jezus willen hebben, dan moeten wij ook veel bij Zijn kruis vertoeven. De ziel die diep gereinigd is, zal steeds met een gebroken en een dankbaar hart aan Jezus' geweldige offer aan het kruis denken.

Het offerdier werd gestroopt (Lev. 1:6)

Het offerdier moest worden gestroopt. Het vel dat juist de schoonheid van het dier, de ram of de var, bepaalt en mede uitdrukking geeft aan de identiteit van het dier, werd afgetrokken. Het gebruikte Hebreeuwse werkwoord is “paasjat” (פָּשַׁט), dat “iemand van kleding ontdoen, ontbloten, (plotseling) aanvallen, plunderen, uittrekken, villen, stropen,” betekent.

Toen Jezus op weg was naar het kruis, werd Hij als het ware net als het offerdier gestroopt. Leest u in dit verband het lijdensverhaal in de evangelieën (Matt. 26-27; Mark. 14-15; Luk.

22-23; Joh. 18-19). Ook in het Oude Testament staan profetieën over Zijn lijden (Ps. 22 en Jes. 50, 52 en 53). Leest u ze met aanbidding voor onze lieve Heiland in uw hart.

Al het aantrekkelijke aan Hem, alle heerlijkheid, werd Hem afgenomen. Hij werd bespot en men spooog Hem in het gezicht. Hij werd ontdaan van Zijn kleding en stond als het ware halfnaakt te kijk. Men sloeg Hem de rug volkomen kapot met een vreselijke gesel. Men gebruikte Zijn gezicht als een keisteen en sloeg Hem met een kinnebak. Men drukte een kroon met scherpe, grote dorens in Zijn hoofd. Men trok Hem Zijn baardharen uit Zijn wangen. Wat een pijn heeft Hij moeten doorstaan. Stelt u zich de grote spijkers voor waarmee Hij vast aan het kruis werd genageld. Stelt u zich de vreselijke klap voor, die Zijn lichaam onderging toen het kruis, waaraan Hij hing, werd opgericht en in een gat in de grond werd verankerd. Die klap was zó groot, dat de beenderen van Zijn Lichaam zich uit de gewrichten scheidde. Kunnen wij ons ooit voorstellen wat voor een intense droefheid Zijn dierbare aangezicht moet hebben uitgestraald toen de mensen, die Hij zó liefhad, Hem verachtten en verwierpen. Toen Zijn eigen Vader Hem moest verlaten?

De huid werd als het ware van Hem afgetrokken. Hij werd als het ware gestroopt. Wij zullen ons nooit kunnen voorstellen welk een grote vernedering Hij moest ondergaan. De heilige Zoon van God werd aangevallen en geplunderd van Zijn kleding. Naakt werd Hij te kijk gezet. Wat een schaamte moet Hij hebben gevoeld. Die reine en heilige God, welk een vernedering heeft Hij ondergaan. Op tekeningen en foto's ziet men Jezus hangend aan het kruis altijd afgebeeld met een lendendoek aan. Maar dat kan ik niet in de bijbel vinden. Zijn kleren werden van Hem uitgetrokken en verdeeld. Ontbloot en naakt (misschien inderdaad slechts gekleed in een lendendoek) werd Hij aan het kruis genageld. Jezus werd van al Zijn heerlijkheid waarmee Hij als Zoon van God was bekleed, ontdaan. Wat een Liefde Gods, dat Hij dit voor ons wilde ondergaan. En lieve broeders en zusters. Welk een wonder, dat Hij die heerlijkheid op ons als Zijn toekomstige Bruid, wil leggen.

Openb. 21:9-11 – *“En tot mij kwam een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, welke vol geweest waren van de zeven laatste plagen, en sprak met mij, zeggende: Kom herwaarts, ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams. En hij voerde mij weg in den geest op een groten en hogen berg, en hij toonde mij de grote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit den hemel van God. En zij had de heerlijkheid Gods, en haar licht was den allerkostelijksten steen gelijk, namelijk als den steen Jaspis, blinkende gelijk kristal.”*

De heerlijkheid van God, de heerlijkheid van de Zoon van God, wordt op de Bruid gelegd. Een Bruid gevormd van eens diep verloren zondaren. Wat een grote genade is ons ten deel gevallen. Leest u óók Efez. 5:27 en Rom. 8:18. De Bruid wordt zelfs bekleed met het onvoorstelbaar heldere, ontoegankelijke Licht van God (1 Tim. 6:16). Van onze God Die een verterend vuur is (Ex. 24:17; Deut. 4:24; 9:3; Jes. 30:27,30; 33:14; Hebr. 12:29).

Jes. 33:14 – *“De zondaren te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaren aangegrepen; zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwig gloed wonen kan?”*

Niemand, geen enkele zondaar, kan bij een verterend vuur wonen. Maar toch is aan de Bruid van Christus deze genade wél gegeven. Denkt u eens aan Mozes, die zó sterk de heerlijkheid van God uitstraalde, nadat hij een tijdje in Gods nabijheid had vertoefd, dat de Israëlieten zijn aangezicht niet konden aanzien (Ex. 34:30-35; 2 Cor. 3:7). En dan te bedenken dat Mozes niet eens wérkelijk Gods aangezicht had gezien (Ex. 33:18-23).

Broeders en zusters, hoe onbegrijpelijk is Gods grote Liefde. Wij mogen nu in de geest reeds elk moment tot Gods troon naderen in het Allerheiligdom. Als kinderen Gods mogen wij nu reeds Jezus' heerlijkheid in al onze zwakheid uitdragen (schijnen, cq. tonen) aan een wereld die verloren gaat. Maar straks, als wij in één ogenblik volmaakt worden als Jezus terugkomt, dan worden wij innerlijk en ook uiterlijk bekleed met het goddelijke Licht van Zijn heerlijkheid. Oh, broeders en zusters, laten wij toch ons best doen om Zijn heerlijkheid reeds nu aan de wereld te tonen. We moeten bekennen, dat we hierin zo vaak tekort schieten. Maar indien wij onze schuld belijden, zal Hij ons vergeven en opnieuw de kans geven. Oh, hoe onvoorstelbaar veel moet God ons toch liefhebben.

Wat dan te bedenken, dat de heerlijkheid en het Licht van de Zoon van God als het ware (net als de huid van het offerdier) werd afgestroopt en aan ons werd gegeven! *“Huid”* of *“vel”* is in

het Hebreeuws het woordje “oor” (עֹר) en het is geen toeval dat dit woordje “oor” precies hetzelfde wordt uitgesproken als het woord voor “licht” (אֹר). Namelijk óók “oor”. Het wordt echter iets anders geschreven! Toen Jezus dat vreselijke lijdensproces onderging en Zijn (geestelijke) huid (d.i. “oor”) werd afgestroopt, werd Hij volkomen ontdaan van Zijn goddelijke Licht (d.i. “oor”) en Zijn heerlijkheid en Hij werd tot een toonbeeld van zonde gemaakt.

Jezus werd niet alleen lichamelijk naakt tentoongesteld, maar ook geestelijk werd Hij ontbloot, want het Woord zegt dat Hij zonde voor ons werd gemaakt (2 Cor. 5:21). Naaktheid is in het Woord van God een typebeeld van zonden. Jezus werd zonde gemaakt en dús werd Hij naakt. Op Jezus, Die nooit één zonde had gekend, werden alle zonden van de wereld gelegd. Opdat wij ook de rechtvaardigheid van Jezus Christus mochten ontvangen. Dát is dat afgestroopte vel, namelijk de rechtvaardigheid en de heerlijkheid van Gods Zoon. Toen Adam en Eva hadden gezondigd, ontdekten zij dat zij naakt waren. Daarom ook is naaktheid het beeld van de oude zondige staat van de mens (vóór zijn bekering). Toen bekleedden zij zichzelf met vijgebladeren (Gen. 3:7). Maar God nam die vijgebladeren (als schaduwbeeld van het vlees) van hen weg en gaf hen rokken van dierenvellen ter kleding (Gen. 3:21). Voor het eerst moesten er toen dieren worden geslacht om de zonden van de mens te bedekken. Voor het eerst werden er dieren gestroopt. Als een heenwijzing naar het toekomstige offer van het goddelijke Lam op het Brandofferaltaar van Golgotha's kruis. Als een heenwijzing naar de heerlijkheid die van Jezus zou worden afgestroopt.

Maar geliefde broeders en zusters, als wij Jezus willen volgen, zullen wij Hem ook moeten volgen op de kruisweg. Dan zullen wij bereid moeten zijn om eventueel dit proces ook eens te moeten ondergaan. Jezus zei eens: *“Wie Zijn kruis niet draagt (opneemt) en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn”* (Luk. 14:27). Dit is ook de essentie van Gods raadsplan met de mens, zoals werd uitgebeeld in de Tabernakel.

Het offerdier werd in stukken gedeeld (Lev. 1:6-9)

Het brandofferdier moest vervolgens in zijn voorgeschreven stukken worden gedeeld. Bij de offerduiven moesten de kop en de vleugels gespleten, cq. gekleefd worden, doch niet in stukken worden verdeeld (Lev. 1:15-17). Zou dit door God zo zijn voorgeschreven, omdat duiven teer zijn, of omdat de duif een schaduwbeeld van de Heilige Geest is (Ps. 68:14; Joh. 1:32-33; Matt. 3:16; Mark. 1:10; Luk. 3:22)?

We hebben reeds meermalen gezien dat het offerdier verwijst naar het goddelijke Lam van God, Jezus Christus. De voorgeschreven handeling van het in stukken delen van het lichaam van het dier wijst dus natuurlijk op de verbrijzeling van het Lichaam van Jezus Christus aan het kruis. Doch in diepere zin ook op de algehele verbrijzeling van Lichaam, Ziel en Geest. Jes. 53:5 – *“Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.”*

Alles van Jezus, Zijn gehele wezen, Zijn Lichaam, Ziel en Geest, werd op het altaar gebracht. Zijn Lichaam werd niet uitsluitend kapotgeslagen, maar ook alle aspecten van Zijn innerlijke karakter werden volkomen geofferd en prijsgegeven. Zijn Geest moest de diepste vernederingen ondergaan toen Hij werd bespuwd, bespot en vernederd en ontdaan werd van Zijn goddelijke heerlijkheid. Zijn Ziel werd verbrijzeld toen Hij in de Hof van Getsémané al de vreselijke zonden van de hele mensheid op Zich moest nemen (Matt. 26:38; Mark. 14:34).

De schenkelen (de benen) van het offerdier verwijzen naar Jezus' uitwendige karaktereigenschappen, naar Zijn handel en wandel.

De ingewanden (als plaats waar de Heilige Geest van God zetelt) van het offerdier, verwijzen naar Jezus' Geest (Joh. 7:38-39), Die Hij in de dood overgaf aan de Vader (Luk. 23:46).

Het smeer (het vet) van het offerdier als het beste deel verwijst naar Jezus' diepste gevoelens van Zijn hart (Zijn Ziel). Bijvoorbeeld Zijn barmhartigheid, liefde en bewogenheid voor zielen (Matt. 9:36; 14:14; 18:27). Toen Jezus aan het kruis hing, riep Hij uit: *“Mij dorst”* (Joh.

19:28). Dat was niet zozeer een dorst naar water, maar een begeerte om zielen te redden van de dood.

Het hoofd van het offerdier wijst op de gedachten van Jezus, dus op Zijn Geest maar eveneens Zijn Ziel. Ook Zijn gedachten (en gevoelens) werden volkomen gekruisigd. Denkt u slechts aan de diepe eenzaamheid, die Hij moet hebben ervaren toen iedereen Hem verliet en Zijn Vader Hem als het ware verstootte. Leest u Ps. 22:1-2 en Ps. 88 waarin profetieën van Jezus' lijden beschreven staan. In deel 2 van deze studie ben ik hier reeds op ingegaan. Ps. 22:1b-2 – “.....*Mijn God, mijn God! waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, van de woorden mijns brullens? Mijn God! Ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet; en des nachts, en ik heb geen stilte.*”

Ps. 88:15 – “*HEERE! waarom verstoot Gij mijn ziel, en verbergt Uw aanschijn voor mij?*”

Omdat Jezus' offer zo volkomen en volledig is én werd geaccepteerd door God de Vader, kan Hij ons zondaren ook elke zonde in ons leven, hoe vies ook, volkomen vergeven. En Hij kan ons verlossen van elke gebondenheid in ons leven en van alles wat er niet goed is. En broeders en zusters, het is Gods ultieme wil, dat zelfs ook ons innerlijk, ons karakter, geheel door Jezus wordt vrijgemaakt en wordt veranderd (omgevormd) naar Zijn Beeld. De vergeving van onze zonden mogen wij uit genade geheel gratis ontvangen. Daarvoor betaalde Jezus de prijs aan het kruis. Maar willen wij Jezus dienen, willen wij gehéél verlost worden, willen wij dat onze karakters worden veranderd naar Zijn Beeld, dan kost ons dat wél een prijs! Namelijk de inzet van ons gehele leven. Jezus moest Zichzelf geheel prijsgeven uit liefde voor ons. Elk facet van Zijn wezen, elk facet van Zijn Lichaam, Zijn ziel en Zijn Geest werd volkomen verbrijzeld. God vraagt net als van Jezus ook van ons een volkomen en algehele overgave aan Hem. Ons gehele leven zullen wij aan Hem moeten overgeven, als we Hem willen dienen. Alle facetten van ons karakter en al onze natuurlijke talenten moeten worden verbrijzeld, als wij voor Hem vruchten willen voortbrengen (Joh. 12:24). God vraagt van ons een volkomen inzet. Indien wij als een tarwegraan slechts willen vallen (d.w.z. het accepteren van vernederingen), maar niet willen afsterven zoals Jezus, dan zullen wij géén vruchten voort kunnen brengen. God kan daarom geen lauwe christenen accepteren (Openb. 3:15-16). Hij wenst dat wij vurig liefhebbende kinderen Gods zijn. Luk. 10:27 – “*En hij, antwoordende, zeide: Gij zult den Heere, uw God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf.*”

Indien wij eerlijk zijn ten opzichte van God en van onszelf, dan moeten wij erkennen dat wij hier nog ernstig aan zullen moeten werken. Hellemáál, nu wij hierna zullen zien, dat het brandofferdier (Jezus) niet alleen die verbrijzeling moest ondergaan, maar dat het ook door het vuur geheel tot as moest worden verteerd.

Het offerdier werd volkomen verteerd door het vuur (Lev. 1:7-9)

Geliefde broeders en zusters, het offer dat wij bespreken is een brándoffer, met de nadruk op “brand”. Het brandoffer moest, nadat het in stukken was gedeeld, vervolgens worden verbrand. Er moest vuur aan te pas komen. Er werd uiteraard hout op het altaar gegooid, zodat het vuur goed brandde.

Vuur is een element dat bij God hoort. Wij zagen dat Hij (in Zijn toorn) een verterend vuur is, maar Hij is ook een vurig liefhebbende God, Die op Zijn troon wordt omringd door vuur (Ezech. 1:4-28). Hij bracht een vurig offer van Liefde voor een verloren wereld in Zijn Zoon Jezus. Toen Jezus stierf, werd Hij volkomen verteerd door het vuur van Gods toorn over onze zonden die op Hem waren gelegd. Daarom vraagt God ook van ons een vurig offer. God kan geen kilte en geen lauwheid accepteren. Maar gelukkig weet Hij dat wij dat vuur niet van onszelf hebben en wil Hij ons daarom dat vuur ook geven. Matt. 3:11c – “.....*Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.*”

Het branden en het aanwakkeren van het vuur wijst uiteraard op de enorme intensiteit van het lijden van Jezus. Vuur brandt, vreet in, verteert en iedereen die zichzelf wel eens aan de

kachel heeft gebrand, weet hoe vreselijk pijnlijk een brandwond is. Daarbij werd het vuur op het Brandofferaltaar door het aanvoeren en op de juiste wijze schikken van het hout natuurlijk ook nog eens aangewakkerd, totdat er een verschroeiende hitte was bereikt en er van het brandofferdier alleen nog maar een beetje as was overgebleven. Gezien dit schaduwbeeld zal het lijden van Jezus daarom absoluut intens en volkomen zijn geweest. Jezus werd als het goddelijke Offerlam niet alleen volkomen verbrijzeld aan het kruis (Jes. 53:5), maar Hij werd ook nog een tot as verteerd door het vuur van Gods toorn. Er bleef in geestelijke zin niets meer van Hem over dan een handjevol as.

Maar, broeders en zusters, tegelijkertijd sloot God een nieuw verbond met de mensheid in het offer van Zijn Zoon (Matt. 26:26-28). En toen een soldaat, nadat Hij gestorven was, de zijde van de Zoon van God doorstak met een speer kwam er water en bloed uit (Joh. 19:34). Nét zoals bij de geboorte van een kind. God nam, zoals Hij eens Eva uit de zijde van Adam nam, de aanstaande Bruid van Jezus (dit is de Gemeente) uit Zijn zijde. God trad in een nieuw verbond met de mensen.

In Gen. 15:9-10, 17-18a kunnen we lezen hoe God eerder een verbond met Abraham had gesloten. God had aan Abraham een geweldig nageslacht en het land Kanaän beloofd en Abraham geloofde God (Gen. 15:5-7). Maar toen vroeg Abraham: *“Hoe zal ik weten dat ik het erfelijk bezitten zal?”* (Gen. 15:8). God gaf hem toen de opdracht om aan Hem een aantal dieren te brengen (Gen. 15:9). Abraham verdeelde ze in stukken en legde de stukken tegenover elkaar (Gen. 15:10). Abraham wist nu (zo was nu eenmaal de cultuur) dat God met hem een verbond wilde maken, d.w.z. sluiten (Gen. 15:18). De hier gebruikte Hebreeuwse uitdrukking is *“kaarat b’riet”* (כָּרַת בְּרִית). Letterlijk betekent deze uitdrukking *“een verbond snijden”*. Want om een verbond te sluiten werd een dier in stukken gesneden en dan was het de gewoonte, dat de minste van de twee verbondsluitende partijen (dat was in dit geval Abraham) tussen de stukken zou doorlopen, als het ware om aan te geven dat hij in tweeën mocht worden gedeeld indien hij het verbond zou verbreken.

Maar Abraham deed dat in dit geval niet! Hij wachtte en viel zelfs in slaap en een grote schrik viel op hem (Gen. 15:11-12). We lezen het niet, maar misschien werd Abraham wel door de heilige aanwezigheid van God bepaald bij het feit, dat hij nóóit door die stukken zou kunnen gaan, omdat hij als zwak, feilbaar mens het verbond met God nooit zou kunnen houden. Maar toen ging God Zélf, hoewel Hij de meerdere partij was, als een verterend vuur, als een rokende oven en een vurige fakkel, tussen de stukken van de offerdieren door (Gen. 15:17). God deed het Zélf. Met andere woorden, God nam de vloek van de doodstraf op Zich! Namelijk, de doodstraf die op Abraham rustte indien hij het verbond niet zou kunnen houden. God verwees hiermee overduidelijk reeds naar Jezus’ kruisoffer. God voorzag de doodstraf voor Zijn Zoon Jezus, Die al geslacht werd van de grondlegging der wereld af (Openb. 13:8). En zelfs het tijdstip waarop God hier handelde, verwijst ons naar Jezus’ kruisoffer. Want God ging tussen de voorbereide offerdieren door toen de zon onderging en het duister werd. Zo werd het eveneens volkomen duister, toen Jezus aan het kruishout stierf.

Maar ook de in Gen. 15:9-10 aangewezen offerdieren (een vaars, een geit, een ram, een tortelduif en een jonge duif) verwijzen ons naar Jezus’ kruisoffer, namelijk naar het Brandofferaltaar, waar dezélfde offerdieren moesten worden geofferd, namelijk runderen, schapen, geiten, tortelduiven of jonge duiven (Lev. 1:2,14).

Terwijl het brandofferdier op het Brandofferaltaar tot as werd gereduceerd, steeg er een lieflijke reuk op tot de troon van Gods genade (Lev. 1:9b,13b,17b). Lev. 1:9b: *“.....; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.”*

Evenzo was het offer, dat Jezus aan het kruis voor ons bracht, voor God een lieflijke geur. Efez. 5: 2 – *“En wandelt in de liefde, gelijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft, en Zich-zelfen voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk.”*

Het bijvoeglijke naamwoord *“lieflijke”* dat in Lev. 1 vóór het zelfstandige naamwoord *“reuk”* wordt gebruikt, is in het Hebreeuws *“nichoach”* (נִיחֹחַ). Dit woord is afgeleid van het werk-

woord “noeach” (נֹחַ) dat “sussen, verzachten, rustgeven” betekent. Ook de naam Noach is van deze stam afgeleid en betekent “volkomen, comfortabele rust”.

Geliefde broeders en zusters, wij hebben toch zo'n genadevolle God. Welk een heerlijk schaduwbeeld mogen we hier ontdekken. Toen Jezus voor de zonden van de mensen stierf en tot (geestelijke) as werd gereduceerd, steeg er een welriekende reuk op voor Gods troon en hiermee werd de boosheid en de toorn van God tot rust gebracht. Maar óók Gods verdriet over onze zonden werd verzacht en gesust. Is God niet uiterst wonderbaar? En geeft deze wetenschap niet ook een diepe rust en vrede in ons eigen hart? Te weten dat wij nu door het geloof vrede met God hebben en dat Hij niet meer boos op ons is (Rom. 5:1)?

Jezus werd tot as verteerd opdat de toorn van God aan ons kon worden voorbij gaan. Maar Jezus is in alles, óók in Zijn lijden ons voorbeeld. Daarom vraagt God ook van ons een volkomen afsterven aan onszelf en de bereidheid om door Gods vuur verteerd te worden, opdat Hij ons kan reinigen en vormen tot het sieraad dat Hij voor ogen heeft. Tenminste indien wij begeren om vruchten voor Hem te dragen en zielen te winnen.

Mal. 3:2b-3 – “..... Want Hij zal zijn als het vuur van een goudsmid, en als zeep der vollers. En Hij zal zitten, louterende, en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal ze doorlouteren als goud, en als zilver; dan zullen zij den HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid.”

Broeders en zusters, wat is het heerlijk om te weten dat wij na die goddelijke reiniging uit genade óók een geur mogen verspreiden, namelijk de reuk van Christus. Indien wij Hem hebben aangenomen, Hem willen volgen en ons leven als een offerande aan Hem hebben overgegeven zodat de Hemelse goudsmid ons in Zijn smeltkroes kon reinigen, dan zal uit ons offer eveneens een lieflijke reuk opstijgen. Een levendmakende en goede reuk, welke Jezus bekend zal maken aan hén die Hem ook willen aannemen. 2 Cor. 2:14-17 – “En Gode zij dank, Die ons allen tijd doet triomferen in Christus, en den reuk Zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen. Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen, die verloren gaan; Dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam? Want wij dragen niet, gelijk velen, het Woord Gods te koop, maar als uit oprechtheid, maar als uit God, in de tegenwoordigheid Gods, spreken wij het in Christus.”

Ziet u, broeders en zusters, hoe Jezus werkelijk in álle dingen ons ten voorbeeld is geweest? Maar we moeten niet denken dat die goede reuk van Christus verspreid wordt door onze eigen bekwaamheid of door onze eigen capaciteiten (vers 16). Oh nee, het is uitsluitend uit God, door de zalving van de Heilige Geest en door genade, dat wij aangenaam mogen zijn voor anderen (vers 17).

Het proces van dood en Opstanding

Het zoenoffer van Jezus aan het kruis kon slechts vrucht dragen, omdat Hij bereid was om volkomen aan Zichzelf af te sterven (Joh. 12:24). Dáárom ook kon Hij in een nieuw leven opstaan uit de dood. Het is dit proces van afsterving, gevolgd door opwekking uit de dood dat ook wij, kinderen Gods, móeten ervaren als wij Jezus als onze Heiland en Meester aannemen bij het Brandofferaltaar van het kruis en vervolgens de waterdoop ingaan. Dit is Gods ultieme wil. NB, het koperen Wasvat in de Voorhof van de Tabernakel is een schaduwbeeld van de waterdoop. Laten wij in dit verband eens een gedeelte uit Rom. 6 lezen, dat ingaat op het aannemen van Jezus bij het kruis, gevolgd door de waterdoop. Rom. 6:5-8 – “Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;”

Jezus stierf en werd uit de dood opgewekt. Zo moet ook onze oude mens mét Jezus gekruisigd worden en afsterven, opdat het nieuwe leven met Christus ervaren kan worden.

Dood en Opstanding (Joh. 12:24)! Het is de enige weg, die God voor ons heeft voorzien om het eeuwige leven te bereiken (Matt. 7:13-14). Het is de smalle weg waardoor wij tot Hem kunnen opgaan om ons met Hem te verzoenen. Het is daarom opnieuw geen toeval, dat God ook in het Hebreeuwse woord voor brandoffer reeds deze gedachte heeft besloten.

Lev. 1:3-4 – *“Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN. En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen.”*

Een “brandoffer” is in het Hebreeuws “olah” (עֹלָה of עֹלָה). Het betekent letterlijk “opgang, omhoog gaan”. De uitdrukking “opgangpsalmen” (de liederen Hamaälôth) is gebaseerd op dezelfde stam עֹלָה. Dit zijn de speciale psalmen 120-134, welke de Joden zongen als zij op weg waren naar Jeruzalem voor de jaarlijkse feesten. Wilt u óók tot God omhoog gaan? Dan zult u zich met Hem moeten verzoenen en Hem een “olah”, een brandoffer brengen. Dan moet u Jezus aannemen in uw hart.

Het proces van afsterving zien we voortdurend terugkomen in het gehele Tabernakel-complex. En willen wij werkelijk achter Jezus aan óók de weg door de Voorhof van de Tabernakel, het Heiligdom en het Allerheiligdom afleggen, dan zullen wij voortdurend dit proces van dood en opstanding moeten ervaren.

We zien dit proces in de Voorhof, zowel in het koperen Brandofferaltaar als in het koperen Wasvat om tot verzoening met en gehoorzaamheid aan God te komen. We zien het in het Heiligdom, zowel in de gouden Kandelaar, als in de gouden Tafel der Toonbroden, als in het gouden Wierookaltaar. We zien het in het Allerheiligdom, zowel in het Voorhangsel als in de 2 x 7-voudige bloedbesprengingen vóór en óp de Arke des Verbonds.

In Jezus' kruisoffer om de verloren mensheid te redden, zien wij ook Zijn heiligdomswandel. Want terwijl Hij stierf aan het kruis, was Hij een grote, schijnende Kandelaar van gelouterd en geslagen goud. Hij was werkelijk het Licht voor de wereld. Maar daar was Hij ook het levende Brood voor de mensheid, toen Hij werd gemalen, gekneet en gebakken tot een geurig en smakelijk Brood. En Hij was daar als de lieflijke, welriekende geur die opstijgt van het gouden Wierookaltaar, omdat Hij net als de voor dit altaar benodigde specerijen volkomen was verbrijzeld en verbrand. Hij was daar als het vleesgeworden voorspraakgebed voor de gehele wereld.

En toen Hij stierf, scheurde het Voorhangsel in de tempel als een teken dat de weg naar de troon van God voor de zondaar nu werd geopend.

Geliefde broeders en zusters, willen wij Jezus voor 100% aannemen? Willen wij Hem ook gewillig als onze Meester volgen? Dan is het kruisproces dat Jezus onderging ook voor ons onvermijdelijk (Joh. 16:33, Fil. 1:29; 1 Petr. 2:19-24). Amen.